

נער שאינו אוהב לעבוד.

נערה בעלת אלה

ומותו של קשהיום

את פניה של ישראל בפסח 1988 הראתה הטלוויזיה הישראלית בכמה תמונות.

תמונה 1: נערה פרחים. צוות הטלוויזיה צילם במושב רומי, ליד רצועת-עזה, את חייה של מגדליה פרחים בימי ההתקוממות.

הפועלים הערביים אינם באים לעבודה. על הרצועה היה מוטל עוצר מוחלט. כשאין עוצר, יש פקודה של הנהגת ההתקוממות. איראפטר לקטוף את רבנות הפרחים שהיו צריכים להגיע לשוק האירופי.

המצלמה הראתה מישפחת קפלאים במושב — אב, אם ושני ילדים. הם קטפו כמה פרחים כמו ירדן. על המיר קע הופיע ילד אחד, כנן 10. אבא מכריח אותי לעבוד, הכריז.

מיכלאות

חרב פיכיות

כל פוליטיקאי עוקב

אחרי הסקרים. אך רק

פוליטיקאי טיפס סומך

עליהם.

מיסאלי דעתקהל הם חרבי-פיכיות.

הרגעה

בתמימות. אבל אני לא אוהב לעבוד! תמונת-מצב, בשנה ה-21 של הכיבוש.

תמונה 2: נערת-האלה. במשך שנים רבות היתה חיילת צה"ל אחת הסמלים החביבים ביותר של מדינת ישראל.

אין עיתון בעולם שלא הביא תצלום כאלה: חיילת מחייכת במדים, המחזיקה באופן חגיגי ברובה או בתותח מילק. סמל של ישראל הקטנה והאימץ, וגם סמל שיחורו האשה. כך זה נראה.

השבוע הופיעה על המירקע כיתה של שוטרים, בדרכה לכיכר מעצרים בשכונה ערבית. בין הגברים הקשוחים היו גם יש מצלמה בסביבה באלות.

לא עוד צעירות חייכניות. לא עוד סמל של מדינה קטנה ואמיצה. צעירות המחזיקות באלות כדי להכות. כמו ה-גברים. סמל של כיבוש.

אחת הלוחמות לשוויון האשה, מנהיגת נעמת מאשה לובלסקי, הרימה את קולה נגד שליחת נשים למשימות ריכוז בשטחים הכבושים, כשבידיהן אלות. זה לא הועיל.

תמונה 3: הוצאה להורג. תמונה זו לא הופיעה בטלוויזיה. איש לא צילם אותה. דברים כאלה אינם קורים כאשר יש מצלמה בסביבה (ראה אינרת העורך, עמוד 4).

בשולי מחנה-פליטים. צעיר קשה יום בן 18 רחץ עגלת-יריכלים, ועליה שקרים. פרנסה רחוקה.

הוא נתקל בסויר של צה"ל. הסויר הפך את העגלה שלו, בלי כל סיבה נראית-לעין, והחרים את תעודת-הזהות שלו.

לערבי בשטחים הכבושים, אין חיים בלי תעודת-זהות. החרמת-התעודה באה להפקיד אותו לחסדי כל חייל, להכריח אותו לעשות ככל העולה על רוחו.

האופציונרים של מיקי אלבין

מישראל אחרי שהואשם במתן שוחד לקצין-המיסטר-הצבאי-הראשי, בן רון ארבל. הוא קרובו של שר המישפטים-יהודה-הצבאי-הראשי, בן רון ארבל. הוא קרובו של שר המישפטים-יהודה-הצבאי-הראשי, בן רון ארבל. הוא קרובו של שר המישפטים-יהודה-הצבאי-הראשי, בן רון ארבל.

בני יוחנן הוא איש-מחשבים ידוע. שווה 10 אלפים. יצחק רגב, כשמו של יועץ שר-השיכון, שווה 10 אלפים. מרדכי הור, זה מחיל-האוויר, שווה רק 5000. ואהרונה דיין שווה פי שניים ממנו. אבל שווה מכולם אלי לנראה. 150 אלף.

מעניין לראות כמה היו שווים שמוניהם של עיתונאים: אברהם שויי צר — 20 אלף. חיים נוה — 5000. ישראל סגל — 100 אלף. מרים דנקר — 5000. ניסים מישעל — המיספר לא ברור, אך יש חמישה אפסים. נראה שזה 100 אלף. עופרה ביקל — 5000. כמה מהאישנים הגיבו בשריחות עם „העולם הזה“:

● **מרדכי הור:** אני לא יודע אם הוא נתן. יתכן שמולי אבישר, המטפל בתיקה-השקעות שלי, רכש אופציות עבורי. אני מקבל פעם בחודש דיווח על מצב התיק, ואותי מעניינת השורה התחתונה. את אלבין כמעט ולא הכרתי.

● **טדי שאול:** הייתי שותפו של אלבין בכל מיני עסקים, ובמיסגרתו השותפות שלנו קיבלתי ממנו אופציות. ידעתי על האופציות שקיבלתי. הרי עשינו יחד הנפקות משותפות. ● **יוסף הרמלין:** אני לא מוכן לדבר על זה. **יגאל לביב**

אילן תהילה שווה 100 אלף. ראש-השב"כ לשעבר, יוסף הרמלין, שווה 20 אלף. אבל יש עוד כמה הרמלינים ברשימה, שקיבלו כמה אלפים. כמה הוא זכה? האם מכיוון שהוא קרוב מישפחה של שמואל אבישר? אבל אבישר הקצה לעצמו 250 אלף, ולאשר תו סכום דומה. הוא לא היה זקוק לאלבין כדי לחלק לקרוביו. אז למה היה חשוב לאלבין לחלק מתנות לראש-השב"כ?

ישראל פלוקסמן היה שווה 150 אלף ובצדק, שכן היה יו"ר הבנק לספנות של קבוצת איזונברג. ומי זו ניצה עוז, שהיתה ראויה ל-150 אלף? מיקי

כמה היה כל אחד מהם שווה בעיניו של אלבין?

ברקוביץ היה שווה 5000. מכיוון שאבישר היה שחקן-כדורסל ידוע, זה טבעי. שלמה בכר, כיום ממנהלי המשביר המרכזי, היה שווה 10 אלפים. וראובן ארלר, יועצו ואיש-אמונו של השר אריאל שרון, וחתנו של אמנון רוזנשטיין ז"ל, שהיה האיש החזק במפלגה הליברלית, היה שווה 20 אלף. שלום מחרובסקי, גם הוא מאנשי הכדורסל, טבעי שקיבל 5000. מנחם עצמון, הלא הוא „מנשה“, שותפם של אלבין וזוכיבצקי, קיבל רק 5000. האם כבר אז החל הקרע ביניהם? שרגא גרד קיבל 100 אלף. גרד ברח

ב דף הנלווה לרשימה שהועברה למאיר רוזנפלד, מציגים מנהלי חברת נשואה, שמואל אבישר ואליעזר כרמל, כי כל ההקצאות הללו נעשו ביוזמתם, ועל פי הוראותיהם, של מיכאל אלבין ויונתן זוכוביץקי. הם מדייקים ומציגים כי „האופציות נמכרו או הועברו לשורה של אנשים“. מכאן שחלק ממקבלי האופציות לא שילם עבורן.

הערות אלה הופכות על פיהן את רב-ההגנה של כמה ממקבלי האופציות, שטענו באוזני החוקרים או העיתונאים כי ניהלו באופן תמים תיק בחברת נשואה, ולא היה להם מושג מהמתרחש בו.

אילו היו ההקצאות ניתנות ביוזמתם ועל פי הוראות מנהלי נשואה, אבישר וכרמל, היה הסבר זה סביר. אולם למה יטרו אלבין-וזוכוביץקי לחלק מתנות כשווי מיליוני שקלים לשורה של אישים שונים? העובדה כי החלוקה נעשתה בהוראה חיצונית שלהם מוכיחה כי היא לא נעשתה בדרך ניהול-תיקים תקין ורגיל.

מעניין לראות, לפי כמות האופציות שהוקצו לבעלי השמות הללו, כמה הם היו שווים בעיני אלבין.

שם כמו שאול ארלוזורוב, בנו של חיים ארלוזורוב, שהוא נציגיהמים בישראל, לא היה שווה יותר מ-5000 אופציות (להלן: א'). אבל מיקי איתן שווה 10 אלפים. והרסה שחר, מי שהיתה חברתו של אלבין, שווה 100 אלף. טדי שאול שווה רק 15 אלף. מלכה רוזנשטיין — בוש: 5000 בלבד. כמו עורכת-הדין דרורה רפי פורט, שעברה במישרד בעלה של מלכה.

ענת סרנטיס, העולם הזה